

משוחח עמך במילי דעלמא?! כל שכן – זיל לגביה!

היו לפניו צרור וחרס בשבת:

רב הונא אמר: מקנח בצרור אעפ"י שהוא מוקצה, ואין מקנח בחרס משום סכנה שמא ינתק שיני הכרכשתא.

ורב הסדא אמר: מקנח בחרס, שיש עליו תורת כלי, ואין מקנח בצרור, שהוא מוקצה.

מיתבי לרב הונא מהא דתניא: היו לפניו צרור וחרס – מקנח בחרס ואין מקנח בצרור.

תויבתא דרב הונא?

תרגמא תירץ והעמיד רפרם בר פפא קמיה דרב הסדא אליבא דרב הונא ליישב דבריו: ברייתא מיירי באוגני כלים, בשפת כלי החרס, שהוא חלק, ואין בו סכנה שינתק את שיני הכרכשתא. הלכך עדיף מצרור.⁽²⁾

היו לפניו צרור ועשבים בשבת,⁽³⁾ פליגי בה רב הסדא ורב המנונא:

ולא שליף לכו ירקא ואכיל לכו מכישא דאסיר גינאה אינכם שולפים ירק ואוכלים אותו הישר מתוך האגודה שאגד הגנן, אלא אתם מתירים את האגודה תחילה⁽¹⁾.

הרי שקינח בחרס קשה לכשפים.

אמר ליה רב הונא לרבה בריה: מאי טעמא לא שכיחת קמיה דרב הסדא, דמחדדין שמעתיה?

אמר ליה: מאי איזיל לגביה, מדוע אלך אליו? דכי אזילנא לגביה מותיב לי משוחח עמי במילי דעלמא. כגון, אמר לי: מאן דעייל לבית הכסא לא ליתיב בהדיא, מי שנכנס לבית הכסא לא יתיישב במהרה ובחזוק, ולא ליטרח טפי, לא יתאמץ יותר מדאי, משום דהאי כרכשתא, החלחולת, אתלת שיני יתיב, תלויה בשלש רצועות בשר הנראות כמו שינים. ולכן צריך לנהוג בזהירות, דילמא משתמטא יתנתקו שיני דכרכשתא, ואתי לידי סכנה, שהכרכשתא עלולה לצאת.

אמר ליה רב הונא לרבה בריה: הוא, רב הסדא, עסיק בחיי דברייתא דברים הנוגעים לחיי הבריות, ואת אמרת שהוא

בשבת משום השרת נימין, יש לחלק דהתם בצרור הוי פסיק רישיה. תוד"ה אסור. בע"א [עפ"י מהר"ם, ומהרש"א מפרש דתוס' מחלקים בין קינח דהכא למשמוש דהתם דהוי פסיק רישיה].

2. ואף דעדיין יש בזה חשש כשפים מ"מ לא התירו משום זה לקנח בצרור שהוא מוקצה כיון שיש לו חרס שאין בו מוקצה, ב"ח או"ח סי' שי"ב. ובריטב"א כתב דבאוגני כלים גם חשש כשפים אין.

3. הריטב"א מפרש דמיירי בחול ונחלקו דלחד עדיף צרור אעפ"י שאינו חלק כ"כ מעשבים

1. לכאורה הרי הם התירו את הספינה ע"י שם ולא משום שלא שלט בהם הכישוף שלה. אלא יש לפרש שהיא לא ידעה מהזכרת השם ותלתה הדבר משום כל אלו, ועוד יש לומר שאת הספינה היתה יכולה לאסור שאין זה כישוף שנעשה בגופם וע"ז היו צריכים להזכיר שם,